

JAZZ ALS JARDINS

JAZZ ALS JARDINS

CARLOS ARBÓ

Al capvespre de dissabte passat prop d'un centenar i mig de persones s'asseien a les cadires de tisora, col·locades en una de les rampes de sorral dels Jardins de Santa Clotilde de Lloret de Mar. S'havien reunit en aquest paratge íntim i captivador per escoltar un concert de jazz.

Eva i Fun Jazz, un quartet format per cantant, piano, contrabaix i bateria, va oferir un repertori de cançons que l'Ella Fitzgerald, una de les veus femenines més eminents d'aquest gènere musical d'origen afroamericà, havia popularitzat al llarg de la seva dilatada vida. Una plataforma de fusta sense ornaments s'elevava uns pams del terra per formar un escenari emmarcat entre dos til·lers

imponents que s'alçaven guerxats per confluïr enlaire en una arcada de brancatge sarmentós. Ambdós arbres configuraven un pòrtic de vegetació que, a mesura que el sol s'amagava i les ombres de la nit envaïen el cel, s'assemblava a un decorat selvàtic, imaginari i màgic.

L'Eva, amb veu gairebé de soprano, va ser capaç d'imitar la prodigiosa Ella, per delectar els assistents amb un seguit de temes que van fer bategar d'emoció els cors més sensibles. Tot i que és inimitable la tècnica particular de cant de l'Ella, anomenada scat singing, que li permetia emprar la veu com si fos un instrument musical, l'Eva va suplir aquesta mancança amb passió i energia. La seva veu potent, clara i transparent s'elevava pel damunt dels altaveus que, en captar els sons dels seus companys, sobrepassaven els decibels recomanables per culpa dels tècnics de so. Al meu parer, però, faltava un saxo per realçar alguna composició.

Malgrat aquests detalls, el record de la cantant americana vestida de negre s'oblidava ràpidament en contemplar el vestit d'una peça sense mànigues d'un roig viu que portava la noia de l'Olleria, municipi de la comarca de la Vall d'Albaida. El recital va finalitzar en un bis amb Georgia on my mind, una cançó original de Ray Charles, convertida en l'himne de l'Estat americà de Geòrgia.

En definitiva, l'hora i mitja de música com a tribut per Ella Fitzgerald va passar com un sospir entre els vilatans i visitants que van abandonar el recinte fascinats per la magnificència dels jardins i de la seva idoneïtat per acollir espectacles d'aquesta mena. Els comentaris dels assistents anaven en aquest sentit. La crònica de l'audició restaria incompleta sense retre un tribut merescut a uns jardins únics, d'enorme bellesa i d'un impacte visual sorprenent que emana d'un verd intens del fullatge i d'un blau del mar immens. Com és possible que molta gent del poble no estigui assabentada de l'existència d'aquest indret paradisiac?